

migen hunne kinderen in andere dorpen lieten doopen. De Herder zelf kwam nu met het verzoek om met gecommiteerden ten overstaan van vier ouderlingen van Rotterdam te disputeeren en te onderhandelen. De classis schrok van dit voorstel. Om alle misverstand te voorkomen besloot men, dat De Herder zelf zijn stellingen op papier brengen zou. De predikanten Ursinus, Heynsius, Stratenus en Texelius zouden dan met den praeses Schagen en den scriba Ridderus in een particuliere bijeenkomst met den kerkeraad trachten de zaak tot een bevredigend einde te brengen.

Geruimen tijd is er nog onderhandeld, zonder dat men echter veel verder kwam. Meer dan eens is aan De Herder gevraagd of hij bereid was, om volgens de in de kerk gebruikelijke orde den Doop te bedienen. Hij excuseerde zich dan door te zeggen, dat hij in zijn gemoed nog niet veranderd was. Over en weer kwam het tot allerlei verwijten. Had De Herder bijvoorbeeld zich verdedigd, dat hij niet afweek van de orde der kerk „maer wel van de vervalte practijcke”, de praeses der classis verweet aan De Herder, dat hij niet alleen afgeweken was van de oudste en beste orde van kerken en synoden, maar ook van het „eenparigh gevoelen der orthodoxe leeraeren”. Ook aan strikvragen heeft het bij den loop der onderhandelingen niet ontbroken. Zoo werd aan De Herder gevraagd, wie hij voor wedergeboren hield, of hij bijvoorbeeld daartoe de leden van den tegenwoordigen kerkeraad rekende en of hij de kinderen van die kerkeraadsliden zou willen doopen. Hij weigerde hierop te antwoorden, noemde het een „injurieuse” vraag en gaf alleen te kennen, dat hij alleen voor wedergeboren hield zulke personen, „waervan hij met een morele sekerheyt conde oordeelen dat sodanige waeren”.

De Herder verzocht, dat men althans voorloopig de zaak in denzelfden toestand laten zou en niet aan een ander het doopen opdragen; dat zou niet stichtelijk zijn en daartegen zou hij zich moeten verzetten. Hij heeft ook uitvoerig uiteengezet, waarom hij de kinderen niet doopen kon, maar de classis was van meening, dat hij heel niet bewezen had, wat hij bewijzen wilde en wat zijn afwijken van de aangenomen kerkorde rechtvaardigen kon.

De Herder beloofde nu in de classicale vergadering van 8 September nadere bewijzen voor zijne meening te zullen geven. Werkelijk leverde hij in die classicale vergadering een „corte verklaringhe” in, een vrij uitvoerig stuk, waarin vooral over het